

Τέτοια τιμή τῶν βουλευτῶν παντοῦ θά τὴν σαλπίσω
κι' ὅσα γιὰ τοῦτους ἐφαλα τὰ πέρυι τώρα' πίσω.

Εὐχαριστῶ... μου' πλῆρωσαν τὰ φαλκιά με τόκο...
χαρὰ μου, ποῦ' θυμῆθησαν κι' ἐμὲ τὸν στιχοπλόκο,
κι' ἀπλόνομαι φάρδος πλατῆς κι' ἐγὼ στὴν πολυθρόνα μου
κι' ἔχω τὴν φέρον τῆς Βουλῆς τιμὴ μου και κορῶνα μου.

Φάτε και πῆγτε, ποιηταί,
'ὅτὰ πέντε Βιλαέτζα...
γιὰ σᾶς μιλοῦν οἱ Βουλευταί,
γιὰ σᾶς ζητοῦν ρουσετίμα.

Εὐχαριστῶ θερμότατα... χαρὰ' στοὺς ἀοιδούς,
και σήμεραι με' τόλμη
πηγαίνω στὴν Στοκόλμη
ζητῶν βραβετον διεθνῆ ἀπὸ τοὺς Σουηδοῦς.

Ἐ! σὺ, μου λέτε, Φασουλῆ, τῆς Ρωμηροσύνης νοῦλα,
ἰδῶ καράβια χάνονται και σὺ ποῦ πᾶς, βαρκοῦλα ;
Δὲν πᾶς, μωρέ, νὰ ζαπλωθῆς με ναργιλέ μαρκοῦτσι,
μόνο ζητεῖς ν' ἀγωνισθῆς μαζὶ με τὸν Καρντούτση,
τὸν Μόμμερ, τὸν Σουλλῦ-Προυτόμα, τὸν Ροῦζῆβελτ, τὸν Μιστράλ,
και πύργους ὀνειρεύεσαι κι' ἔνα παλαι-κρυστάλ ;

Κι' ἐγὼ μὰι Φασουλῆ—Προυτόμα τοὺς λέω, Σουηδοί,
και φθάνω τώρα πτερωτῶς
ἐκ τῆς ἐστίας τοῦ φωτός,
ἐποῦ πολλῶν ἀηδιῶν φυτρώνου ἀοιδό.

Βραβεύσετέ με, τοὺς μιλῶ με' συντριβὴν καρδίας,
και φιθυρίζω σ' ὀν' Οὐσκάρ τῆς φίλης Σουηδίας :

'Οσκάρ λὸ σά,
μὰ νὸν ντιρά.

Τοῦ διηγοῦμαι τὸ και τὸ,
ζαπλῶνω σ' ἔνα καναπέ,
και τὸ βραβετον ἀπαιτῶ
μ' Ἑλληνικώτα τον τσιπέ.

Κι' ὁ Βασίλειος ἐρώναξε γιὰ με τὸν παπαρδέλια :
ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἔρχεται, δὲν εἶναι καίτσε γέλα.
Ἐλλάς, Ἑλλάς, ἡ δόξα σου παντοῦ διαπορεύεται,
και τώρα δῶστε το κι' αὐτοῦ κι' ἔς πῆχ νὰ κουρεύεται.

Εὐχαριστῶ θερμότατα τοῦ κράτους τοὺς πατέρας...
τὸ Νόμπελ ὀνειρεύομαι πῶς μοῦστειλαν τὸ γέρας.
Κυττάζω φίλους γύρω μου και κόμο περισσῶ,
μ' ἔλλισαν με τῆς φωνατῆ,
και σκουίζε κάθε κουνετίε :
νὰ ζῶρε, μπάρεμ κα, δῶσε μου κι' ἐμένα τὸ μισῶ.

'Ορίστε μας !... κι' ὁ Φασουλῆ,
ὁ στιχογράφος ὁ κουρελῆς,
μὲ μίαν φέρον τῆς Βουλῆς
ἔβγαξε τώρα παραλῆς.

Μάρε, ριχθῆτε τοῦ κανάτζα νὰ σᾶς δώση μερικῶ,
γιὰ τὴν δόξα δὲν μεξ μελίε,
ἐσὴρ δόξα ποῦς τὴν θέλει ;
τοὺς Ρωμηροῦς τοὺς δαιμονίζε μόνο τὸ χρηματικῶ.

Μοίρασε το, κουραχδόν,
και δὲν εἶσαι σὺ γιὰ πλουτο...
τὸ φυσοῦν και δὲν κρυώνει,
κι' ἔμπλεξα κακά με τοῦτο.

Βραβετον εἶ; τοῦ Νόμπελ εἶ; με' δόξα και παράδε,
μου λὲν οἱ μασκαράδες.
Κάθε γνωστός μου κι' ἀγνωστός μου γίνεται τσιμποῦρι,
δὲν θά τὸ φᾶς μονάχος σου, τῶν δρόμων ριμαδόρε...
τότε κι' ἐγὼ μιμούμενος τὸν Δήμαρχο Μερκοῦρη
ἐγύρισα τὰ χρήματα κι' ἐκράτησα τόνερε.

Εὐχαριστῶ θερμότατα τοῦ κράτους τοὺς πατέρας,
κι' εἶθε σ' ἀγῶνας ἱεροῦς
νὰ τοὺς βραβεύση σιθαροῦς
τὸ χέρι τῆς μητέρας.

Και καμφοῦσαι ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

'Ο κύριος Καράμπελας, ὁ Λεωνίδα ἦτοι,
ἐν τοῖς μετάλλοις ἀριστος ἀρραβωνησῆθη τώρα
με' μὰ κοπέλ' ἀρόπλαστη, κρινώδη, κι' ἀπὸ σπῆτι,
με' τὴν Δοσιου τὴν Φιφῆ, τρε' κὺμ ἰλ φὲ Σινιόρα.
Κι' ὁ Φασουλῆς φαμελικῶς ἀπὸ ψυχῆς ἔχασε
κι' εὐχθῆ γάμοος γρήγορα κι' ἐκεῖνος στὸ ζευγάρι.

Τῶν Παίδων ἡ Διάπλασις μακρὸν δραμοῦσα δρόμον
ἔξεδωκε θαυμάσιον και πλήρη κάλλους τόμον,
και χρόνος εἰκοσιοχτῶ με' τοῦτον ἐτελείεσε
και πανταχοῦ τὸ κράτος τῆς στερεῆν ἰθιμελιώσε.

Μέε' στὸ Λουβρο τὸ μεγάλω, με' στὸ Λουβρο τὸ γνωστῶ
τοῦ γνωστοῦ Κανιλλοπούλου, τὸ καθ' ἕλα θαυμαστῶ,
νέου θᾶβρετε κι' ἐφέτος μοναμάδες ἐξαισιούς
γιὰ πτωχούς και γιὰ πλουσιούς.

'Εκπεσιμός παντοῦ σπουδαῖος εἰκοσι τοῖς ἐκατόν,
κι' ὄλος ὁ Ρωμηρὸς δὲν φθάνει πρὸς περιγύρην αὐτῶν.
Ἀπερίγραπτος τῶνόντι τέτοιος πλουτος Καλιμάς,
τέτοιος ἠσαυρὸς μυθώδης, ποῦ κατέπληξε κι' ἐμᾶς.
Μάρε' στὸ Λουβρο και τοῦ πλούτου και τῆς φτώχειας θρόματα,
κι' ἐκεῖ μόνου σᾶς θά' ὀθητῆ πῶς δὲν λέμε φέμματα.

Τοῦ Ρωμηροῦ μας τὸ Γραφετον τὸ κατᾶμεστον φῶδων
'ὅτῃς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου κείται τώρα τὴν ἰδῶν,
ποῦναι δράσεως μεγάλης πολυτάραχος σταθμός,
στὴν οἰκίαν Ἐμπειρικοῦ, δεκατέσσαρ' ἀριθμός.